

319.

1378

1557

331.

1378

319.
uuu

von Kestor Offe in Torgel. gedruckt in
Prenn bei Marguand.

1815.

Kewwade = Laulud.

Hommiko-Laul.

W el. Dom Himmel kam der Engelsch. ic.

Miüd walgus on jo üle ma, siin näab ning
tännab Jummal. Siin templis touseb meie
heäl, sind kiitma Jsa-ülevel.

So armo läbbi ellame, so wäe läbbi ligume;
so heldus on meid awwitan'd, et ue päwa nähha
saan'd.

Keif lodab Jummal sinno peäl, sa olled ab-
hiks waggadel; meid lastsid julgest maggada
ning terwisega tousta ka.

Meid miemel wiisil rõmustad, keif asjad tar-
gast walmistad. So and on ka se kewwade,
keif kaswab, õitseb kannaste.

Puud lehtes, ma on ehhitud; keif pahhad il-
mad kaddunud; jo lojus sanud mäctale; ning ma-
mees tõttab põllule.

Kui helde Jsa olled sa, kui kaitseb keif, mis
kannab ma! Sa olled selge armastus, sa meie rõõm
ning õnnistus.

Eest wotta tähte innime! ning olle helde sin-
noge; head süddamest ka armasta et õnnistus
sul tulleks ka.

Ni kui suur Jummal sinno eest hoolt kannab,
aita liggimest. Ei ilmas jätta abbica, kes mur-
res worwad õhkada.

7378

Ning püa keige holega, et ifka ennam taitnata ta pääw päwale suuno ello jääks; ja üksford tae was Jesa nääks.

Enne jutlust.

Mel. Nun danket alle Gott u. s. w.

Oh kewadene pääw! sa annad rõmo nähha; sa paistad illusast, sa haljaks keif woid tehha. Niid lilled ütsewad, mets on jo ehitud ning Jummal murretseb, et keif saab rõmustud.

Waat! tomad liguwad se sure wälja peäle. Sind esib toito maast, ning tõstab rõdmast heäle. Kus film niid pörabge on nähha sinno au; mo loja aita mind, et moistan, mis so nou.

Mo pärrast loid sa maad mis annab mulle toito; kui harrin holega, siis näitab omma joudo. So ma-mees lotusses teeb põllal rasket tööd; ning keif, mis ilma peäl, keif tõitwad temma käed.

Sui semet tõetab ta niid mulla hofeks anda; ning pakub marga ka, et põld woiks wilja kanda. Se talli-willi jo on wõeso aianud; ning orras kattab maad sest meel on rõmustud.

Kui kätte jouab sui keif rohitud tousewad kõrgeks; ka willi tõstab pead, ning laenatab siis kõrres. Se die tihci suites mis rukkist wäljalõõb, se lotust jaggab tõest, et leitus korda läab.

Kui pillwed kogguwad siis andwad põllul kas tet; siis rõmustawad maad ning kosutawad se-

met. Keif mets ning heina. ma siis kannast hale jandab, ning puhhas metsa lõyt keif lomad jahutab.

Kui heast olled sa oh Jesa ilma lonud; kui im-melikkult keif, mis film näab, etteonud. Se kewadene aeg ja kidab loja sind; so tahrnist tehha ka ta juhharago mind.

Ni kui sa keige eest mis lodud, murret kannab, ni olle minnoga, mul kaitse, mis sa annad. So armastusse tãht mul paistko selgeste, et märki wortan sest, ning ellan waggaste.

Värrast jutlust.

Mel. So wahr ich lebe, spricht dein u. s. w.

(Ni kui ma ellan tõeste)

Et auustagem Jummalat, kes meid ka sedda kewadet niid lastnud nähha rõmoga ning ehitanud sellega: mis tarwis lähhäw ellule, mis toidust anuab süggise.

Uut rõmo sadab igga tõ mis wäljal tehtud kunniste. Pääw päwale lähhäw illusaks aed, põld, ning rohhi kannamaks. Kui harrid põldo holega siis kannab wilja lõpmatta.

Wisi Jummal õnnistab so maad kui isse agga waewa nääd. Ni kui sa kunnad, ästad ka, ni agga woid sa leikada, Ni kui sa annad põllule, ni annab wastust sinnule.

Se tööd — ning pallu Jummalat! et heab põl-we nähha saad; ning kui sa olled õnnistud — siis

aita neid, kes kurbastud. Keif anna holeks Is-
sale, ta aitab head tõeste.

Met. Allein Gott in der Höh' sei Ehr etc.

Ehk kiban pühhas koias sind; ehk lähhan wälja
peäle: sa Jummal süski tunned mind ning küled
minno heäle. Kes keif woin'd tehha ellawaks, keif
silma rõnuks ülufaks, se on jo wäggenw loja.

Se eest sind tänna auustas oh Jesa minno süd-
ba. Keif koggodus sind kumardas, sind wortis
rõõmsast kita. Mis müügi etteuottame, mis lo-
tusfega külwame-läjs' heldest korda-minna.

Oh! möda lähhab nobbedast keif kowadene illo.
Mi lõppeb ärra usinast siin ilmas meie illo. So
taewas polle lõppetust; se annab hingel rõnuksust,
keif lodab sedda, amen!

Ist zu drucken erlaube worden.

J. E. P. Stender, Censor.

Soulo = laulud. 1379

Hommiko = Paul.

Wisil. Meed inglid taewast tullemad n. t. f.

Et kallis aeg on sounud meil; sest rõnuks meel
on keigidel. No südda wotta mäleta, mis pühha
täna pead sa.

Mis ärilkest sa õhkasid ning Jummal kääst palu-
sid: se eest sa müüd woid tännada; sest sinu palwed
kuulud ta.

Se on se pääw, et meiega sind kida keif se Wen-
ne-ma: sind Jummal! kes sa awwitand, et Wenne-
wäggi woimus saand.

Oh Jesa! ilma algmisest sa murret kandsid meie
eest. Ka Jesus piddi sündima ning tõe walguft
näitama.

Kes sedda walguft armastand, se õunistust on kääs-
te saand, ning täitnud keige hõlega, mis usk ning
õigus käskwad ta.

Sesamma Jesu õppetust ka sõas oli finnitust.
Ust andis joudu wäele ning keige Wenne-riigile.

Ust Keisri süddant juhhatas, et waenlaste peäl'
hallastas, ning mitte kurjust kurjaga ei wotnud kättes
tasuda.

Se keif on Kristi-uskso tõ; sest kida Jesust
tunime! Sa waimus wotta eilada; siis ausad
joulu pead sa.

Enne jutlust.

Wisil. Au, kitus olgo iggawest n. t. f.

Eul Jummal olgo auustus et rahho meie tuldud.
Müüd lõpnud ärra willetsus mis sõa-ajal olud. Et
meie riik on peästetud; et hirmus sõdda tallitud: se
on so heldus Jummal!

Se joulo-pääw on tunnistub, mis hääd sa ilmal tei-
nud, ning igaawenne mälestub mis waenlane on näi-
nud. Eest tanna, lahhe nästa eest, ta tõttas Wenne-ras-
adest; so nabelus temmal joudis.

So wägger kassi ullatas ning löppetab keik hädda.
Eh! waenlane lüt hirmutas ning raske olli södda;
siis woittis õigus ommeti ning illekohhus rõhuti. Keik
õigus — Jummal abbi!

Et olli õigus Keisriga, sest olli julge wäggi; sest
ollid woimus temmaga, sest ma-ilm rahho näggi. Keik
üleleb rõõmsa healega: ta mitme rahwa peästia,
joud Jummalast tal' antud."

Oh innimenne! õppi sest, mis innimenne
jonab, kui woitleb omma usso eest ning
omma õigust nouab. Kui kawralus ning tiggedus
sini hukka lähwad; — waggadus ning õigus peawad
woitma.

Mi kui suur Jummal wägewast se södda tallitanud,
ning õigussele nobbedast keik tarwist abbi saatnud.
Mi teeb ta igga-ihhega; „mis tenind, se dda
lei ad sa!" se on üks tõe sanna.

Pärrast jutlust.

(Ommal wiiskl.)

Sind Jummal! kidade,
sind Jhesus tänname:

kes omma heldust uendas
ning meie rigi allendas.

Se eest sind meie Keisriga,
oh Jummal! tännab keik se ma:

kes ollid meie hoidja
ning meie kilp ning peästia.

Oh keige korgem Jummal;

oh keige targem Jummal.

oh keige heldem Jummal!

oh meie Jhesus sa.

Sa käftsid; — ning mis waeno sees
on ihhendub nüüd sõbruskes.

Ning kes ka langeb wendadest,
se surri anast rigi eest.

So poeg sul olli kaitstia

ta hoidis sind ning isä-ma.

Eh! omma last weel nähha saad,
kui mitmed rõõmsad wannemad.

Eest wotta troosti isä sa!

ning lotussest meelt jahhuta.

Eest emma! kes weel kurwastud,
woid pea sada rõõmustud.

Eest wend! kes möslel halledast,
kui wend sult lahkus nobbedast;

ei enam sago arraks meel,

waid toda taewa isä peal'.

Keik sili temma tahminne,

se peale mõtse innime!

Ta üleleb sanna: äkkiselt
on södda toudnud siit ning seält,

ning innimenne modgaga

peab omma õigust õstima.

Mis heaks ning õigeks arwad sa,
oh Jhesus! se saad õigust ka.

Sa ahwardad — ning langeb moel
ning warsi kustub sõa-leel.

Keik sõa-riistad hingawad,

mis wende werda wallawad.

Keik libbe ass! laddunud,

mis läbbi ma-ilm waewatud.

Keik todab jälle õunistust,

ning hea põlwe kinnitust.

Kes sõa läbbi waeseks saand

ning omma warra kautand:

neil olle, Jummal! tasuja

ning nende hädda kergita,

et saaksid omma pärrandust

ning waewa järrel rõõmustust.

So hõle alla jägo ka

keik wäggi, mis meil hoidis ma.

Et julge olud iggameres

ning rahhul omma maia sees:

se eest acid workem tännada,

les mei' eest wotfid wotelda.
Oh Jummal! jagga rohlest neil,
mis nemmad head teiaud meil.
Las' tannalikko melega
meid nüüd neid illespidada.

Keil las' meid rahhus ellada,
kui ristihwas leppida,
et töest illesnäitame,
et rahho wäärt ka olleme.
Jah issa! rahho andsid sa:
oh las' meid rahhus ellada!
Amen!

Lõppetuseks.

Wisil. Müüd risti-rahwas laulage n. t. f.

Mis nüüd so armust mälletud, meil Jummal meles
olgo: et meie riik jääks õnnistud, teik temmal kas-
siks tulgo. Su olgo meie Keisriga, kes omma
helde melega teik wallitseb ning seab.

Kui allamad ka kaudkem hoolt ning rõõmsasti wot-
kem täita: mis käst meil' illematre pöolt, se tulleb
kalliks hoida. Ring ni kui Jummal armoga meid
hädast päästnud, nenda ka wend wennal abbiks olgo.

Seks Jesus! omma tähhega meid wotta juh-
hatada; et meie ausa elloga sind woime kumarda-
da. Oh wennad, öed! wandega tal' wotkem truist
lubbada: „keik tehha, mis meil kohhus!“

Ist ju drucken erlaubt worden.

J. E. V. Stender, Censor.

